

[Ludvig Christensen.]

slet ikke lille, og det er et meget blandet Publikum. Netop derfor gælder det om at faa skabt et Tilsyn, der virker saaledes, at ikke hele den store Ungdom, som søger disse Hjem, skal faa en moralsk Brist netop ved, at de dør kommer under Forhold, som kan virke ganske ødelæggende paa dem. Det var jo i ældre Tid, eller rettere sagt før Krigen, saaledes, at de fleste, som rejste, var Haandværkssvende, og det var derfor væsentlig Svendehjemmene, der havde Interesse i de Tider. Statistikken viser imidlertid, at det ikke mere er Svendene, der udgør Flertallet af de rejsende, som søger de almindelige tidligere saakaldte Svendehjem. Jeg har fra Svendehjemmet i Aarhus modtaget Oplysninger om, hvilket Antal der har været indlogeret dør i Tiden 1. Maj 1925—31. Marts 1930, og i den Tid har der været indkvarteret 15 523 Personer, af hvilke 9 643 var ufaglærte, medens kun 5 880 var faglærte. Disse Tal viser, at et stigende Antal af Ungdommen ogsaa ude omkring fra Sognene gaar paa Rejse for at søge at skaffe sig Arbejde andetsteds, fordi der ikke er Arbejdsmuligheder for dem, hvor de er født, og jeg synes derfor, at ikke mindst Befolkningen derude, hvis Ungdom det er, der befolker Herbergerne og Gæstehjemmene, maa have Interesse i, at denne Ungdom kommer til at opholde sig under rimelige og forsvarlige Forhold.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) talte, som om der i Virkeligheden ikke var nogen Grund til at indrette et Tilsyn. Men hvis det ærede Medlem havde Ret i Grundtonen i de Udtalelser, han fremsatte, har jo da det Udvalgsmindretal i det andet høje Ting, som tilhører det samme Parti som det ærede Medlem, været saare uheldigt med sine Bemærkninger i Betænkningen, idet man dør skriver:

„Mindretallet erkender dog, at der paa det paagældende Omraade kan ønskes forbedrede Forhold og et noget større Indseende fra det offentliges Side, end Tilfældet er i Øjeblikket.“

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds hævdede, at navnlig den Omstændighed, at de kristelige Organisationer, som beskæftiger sig med disse Opgaver, er gaaet imod Tilsynet, skulde være et rimeligt Forsvar for, at man ikke etablerede det. Hvis de kristelige Organisationer, der her har udtalt sig, virkelig driver deres Hjem paa en fuldt forsvarlig Maade, kan Tilsynet jo i alt Fald ikke genere dem, og hvis andre driver deres Virksomhed paa en Maade, der gør det nødvendigt at faa et stærkere Tilsyn, saa

burde efter min Opfattelse de kristelige Organisationer være de første til at anbefale et saadant. Jeg synes derfor, at det Standpunkt, de kristelige Organisationer har indtaget, er fuldkommen forfejlet, medmindre man vilde gaa ud fra, hvad jeg ikke vil, at de Hjem, som disse Organisationer selv driver, ikke kan staa for et effektivt Tilsyn. Men jeg vil gaa ud fra, at navnlig de Hjem, der opretholdes af de velgørende kristelige Organisationer, maa kunne staa for et saadant Tilsyns Kritik, og saa forekommer det mig, at netop disse Organisationer, som maa vide, hvad den ubefæstede Ungdom udsættes for af moralsk Ødelæggelse, den Ungdom, der ved Rejselivet kommer ind i Herberger og Gæstehjem, hvor der ikke føres noget virkeligt Tilsyn, maa ønske, at de Forhold hvorunder de unge kommer til at opholde sig, er rimelige og forsvarlige. Her synes jeg, vi burde have haft de kristelige Organisationer som dem, der anbefalede det foreliggende Lovforslag, og ikke som dem, der vilde rejse Kritik imod det.

Man erkender jo ogsaa fra Partiet Venstres Side, derved at man stiller et selvstændigt Forslag, som dog gennemfører *noget* af et Tilsyn, at der tiltrænges et forøget Tilsyn. Det, man blot ikke vil, er at gøre Skridtet helt ud. Det Tilsyn, man vil have, vil blive i alt for høj Grad tilfældigt, vil komme til at mangle Ensartethed. Man vil ikke benytte den Mulighed, som det foreliggende Forslag giver, til at faa skabt Ensartethed i de Retningslinier, hvorefter de paagældende Institutioner skal ledes. Og det anser jeg for at være noget af det bedste ved Gennemførelsen af Lovforslaget, at man ved den Vejledning, som Tilsynet naturligvis først og fremmest skal give dem, der driver saadanne Hjem, faar skabt en vis Ensartethed i den Maade, hvorpaa man driver disse Hjem, hvor Personer af nogenlunde samme Type og Alder skal tilbringe saa megen Tid, som mange af dem maa.

Man fæster sig saa ved Udgifterne. Det er vel rigtigt, at vi i Tider som dem, vi er inde i, skal se paa alle de Udgiftsposter, der kommer frem, men dette er dog et Omraade, hvor der staar Menneskeskæbner paa Spil; det er ikke ligegyldigt, om den Ungdom, der tvinges ud paa Landevejen, tvinges til at vandre fra By til By for at skaffe sig Eksistensmulighed, kommer til at opholde sig under rimelige Forhold i de Herberger, der søger ind i. Jeg tror, at de Penge, her er Tale om at give ud, vil komme igen mange Gange gennem en sundere Slægt for alle deres Vedkommende, som ellers i mangfoldige Tilfælde bliver ødelagt netop i saadanne